

det maa betragtes som mest stemmende med de Paagjældendes eget Løb, at de i Trangstilsælde henvises til Forsørgelse i den Kommune, til hvilken de have været knyttede ved fast Ophold i den til Forsørgelsesrets Erhvervelse fornødne Termin. Imod det Anførte stjønnes paa den anden Side ikke Hensyn til de Kommuner, der ere Garnisonssteder eller Søde for større militære Etablissementer, at kunne komme i Betragtning; ganske de samme Hensyn vilde i alt Fald i større eller mindre Udstrækning kunne gjøres gjældende til Fordel for Kommuner, i hvilke der findes større Statsanstalter af anden Art end de militære eller private industrielle Etablissementer, ved hvilke mange faste Arbeidere beskæftiges. Den Regel, der efter det udviklede skal gjælde for indsatte Militære, er fremdeles, tilbids i Overensstemmelse med, hvad der alt nu antages i Henhold til Bestemmelsen i den citerede § 8 i Fdg. 1844, gjort anvendelig paa Sindssyge, der ere indlagte i en Sindssygeanstalt, og Personer, der ere optagne i Abnormanstalter eller lignende Anstalter, hvortil navnlig maa henregnes Anstalter for Døvstumme, Blinde, Mandsdvage og Idioter. Reglen vil herefter kun gjælde saadanne Personers Ophold i Anstalter af den anførte Art, ikke deres Ophold i egne eller Andres Hjem; hvorvidt et Sted, der benyttes til Opholdssted for flere eller færre Personer af de nævnte Kategorier, kan betegnes som en Anstalt, maa bero paa de konkrete Omstændigheder. Under Reglen i § 16, 2det Stykke, er endelig overensstemmende med den gjældende Ret medtaget Personer, der ere indsatte i en Straffeanstalt, Arrest eller deslige.

Medens den første Del af § 16, 3die Punktum, ikke indeholder nogen ny Regel, er dette derimod tilbids Tilfældet med den i Slutningen af samme optagne Bestemmelse angaaende Personer, der samtidig med et Ophold af den i Paragrafens 2det Punktum omhandlede Natur har et heraf uafhængigt Hjemsted — f. Ex. fordi han er gift — i den samme eller en anden Kommune; denne skal i saa Tilfælde betragtes som hans Hovedhjemsted, hvoraf følger, at den Tid, i hvilken saadant Hjemsted have, vil kunne medregnes til Erhvervelse af Forsørgelsesret i Kommunen, uden Hensyn til, om Hjemstedet er etableret forinden eller først kommer til Eksistens, efterat den Paagjældende indkaldes til Militærtjeneste, henbringes til en af de ovennævnte Anstalter m. v.

At Erhvervelsen af Forsørgelsesret, saaledes som i § 16, 3die Stykke, foreskrevet, bør være hvilende for Personer, der modtage Understøttelse i Overensstemmelse med Lov-

forslagets Kapitel VII, maa betragtes som en Selvfølge, idet de Paagjældende ofte alene ved Hjælp af den nævnte Understøttelse ville blive satte i Stand til at fortsætte deres Ophold i en Kommune, i hvilken de ikke ere forsørgelsesberettigede.

Sluttelig skal man med Hensyn til § 16 bemærke, at det formentlig med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af Udtrykkene i Paragrafens Begyndelse, sammenholdt med § 17, at naar den Kommune, i hvilken en Person først har haft femaariet Ophold af den foreskrevne Bestaaffenhed, af den ene eller den anden Aarsag ikke kan udfindes, f. Ex. fordi han er ude af Stand til at afgive fornøden Forklaring, men det oplyses, at han tidligere ved Ophold har vundet Forsørgelsesret i en anden Kommune, maa denne, indtil nærmere Oplysning foreligger, betragtes som hans Forsørgelseskommune, jfr. Fdg. 1844, § 10, uden at det i saa Tilfælde bliver nødvendigt at referere til Fødekommunen.

§§ 18—20 angaa de Tilfælde, i hvilke en Kommune skal betragtes som en Persons Fødekommune, uagtet Fødslen er foregaaet andet Steds. De herom givne Regler ville i Hovedsagen føre til de samme Resultater, som nu uledes af Bestemmelserne i Fdg. 24de Januar 1844 §§ 2—4; dog har man anset det rettest at simplificere de i disse indeholdte Forskrifter ved i Stedet for at opregne forskjellige Tilfælde, i hvilke Moderns Ophold, henholdsvis ved Nedkomsten og paa Timaanedersdagen forinden denne, ikke kan siges at være fast, simpelthen at fordrø, at det Ophold, der skal komme i Betragtning, skal være af en saadan Bestaaffenhed, at det i Almindelighed vil kunne begrunde Erhvervelse af Forsørgelsesret i Henhold til Lovforlagets § 16; forsaavidt der i sidstnævnte Paragraf er gjort forskjellige Forandringer i den gjældende Ret, jfr. ovenfor, vil dette derfor indirekte faa Indflydelse paa Indholdet af de heromhandlede Paragrafer. I § 20 har man — ligesom i § 16 — foreskrevet, at den Fattigunderstøttelse, der skal have den i Paragrafen ommeldte Virkning, skal være en saadan, at den kan forlanges erstattet af Forsørgelseskommunen.

Følge § 21 skal det paahvile vedkommende Præst — hvorved forstaaes ikke blot Sognepræster, men ogsaa Præster ved Straffeanstalter, Fødselsstiftelsen, forsaavidt der ikke er Spørgsmaal om Hemmeligfødsende, og desl., og overhovedet enhver Præst, der efter Lovgivningens er forpligtet til at føre selvstændige Kirkebøger og til disse at modtage Fødselsanmeldelser — maanedlig at gjøre Indretning til Fattigbestyrelsen om alle de til ham anmeldte Fødsler, for at den i hvert